

Het is hen vergeven

'Vergeef ons'
Nog t.e.m. 6 juni te zien
in Vlaanderen.
Tickets en info:
www.toneelhuis.be

Historicus en hoogleraar Harry Silver (**Eelco Smits**, foto) bedoelt het goed, maar komt in een rollercoaster aan gebeurtenissen terecht nadat zijn broer George in een auto-ongeluk twee mensen doodrijdt. In het boek *Vergeef ons* uit 2012 van de Amerikaanse auteur A.M.

Homes zit genoeg verhaalstof om de kijkers van pakweg *Neighbours* drie seizoenen te boeien. Guy Cassiers van Toneelhuis maakt er in coproductie met Toneelgroep Amsterdam twee uur en een half theater van.

Er komt véél op het bord van de theaterbezoeker. Gebeurtenissen waar ook druk over en weer wordt getelefoneerd. Maar gelukkig weet Cassiers al het

drama met genoeg ironie aan te pakken, zodat het in al zijn hoeveelheid ook grappig wordt. Neem nu de antwoordapparaten waar alle personages wel een keer op botsen: die hebben bijna hetzelfde effect als in *Buiten de Zone*. Of de handdoek met het opschrift 'Home sweet home' die Harry in het begin van het verhaal vastneemt. Ironischer wordt het niet. En dan zijn er nog Ashley en Nate, de kinderen van

George. Ze worden gespeeld door de twee nestors van de cast: Lucas Vandervost (61) jongensachtig met kap op het hoofd en handen in de zakken, Katelijne Damen (57) met een kniebroek. Droomrollen, en heerlijk om te zien hoe de rijkeluijskindjes zich wentelen in hun slachtofferrol, terwijl ze goed weten wat ze willen.

Ariane van Vliet, die Jane speelt, komt er in deze *Vergeef ons* minder goed uit. Te meer omdat haar personage al na een kwartier in vegetatieve toestand in het ziekenhuis belandt. Ze komt op het einde wel nog terug, als *love interest* van

Harry, maar dat is een verhaallijn die geschrapt had kunnen worden.

Dan zijn we geneigd onze lof vooral in de richting van Evelien Bosmans te sturen: met niet minder dan zestien (!) rollen op de teller, graaft ze geen enkel van haar personages diep uit, maar toont ze wel dat ze ook zonder zichtbare kostuumwissels heel uiteenlopende mensen kan neerzetten. Met als onze persoonlijke favorieten de bibliothecaresse (die bijzonder bedreven blijkt in hoogoplaaiende fluisterdiscussies) en de immer discrete doch kordate schooldirectrice Sara Singer. (Magali Degrande)